

черния арапъ... Ще враждуваме ли помежду си за да е всесиленъ душманина!... Момитѣ пѣятъ: — Не раждай ме, мамо, бѣла и червена, тънка и висока; че ще мене, мамо, турчинъ да залюби. Булки не смѣятъ на изворъ да идатъ... Е, какво трѣбва да правимъ? Кому да се ослонимъ?...

Единъ гласъ: Да ни е живъ левентъ Чивдаръ — юнакъ Чавдаръ! Той ни е закрилата!

Глагове: Да ни е живъ! Госпопъ да го запазва!

Мълчание.

(Всички се озъртатъ и очакватъ да видятъ Чавдара).

Чавдаръ (застава гордъ на мѣстото си, отвърщайки): — Опитамъ-ше сабя-френгия. Но ако азъ дохакъ му не дойда — бждете сигуръ, че другъ следъ менъ ще дойде! Ще му се наиде майстора! Злото не е вѣчно. Но дано на менъ се падне тази честъ... Че каквото ми се дощѣло съ арапи да се разправимъ! Че каквото ми трѣпне ржката за удари по къдрава глава!

Дѣдо Кузманъ (приблизилъ го, просълзенъ): — Ела, юнако, челото да ти цѣлуна (прегръща го и го цѣлува).

Отецъ Стефанъ (къмъ Чавдара): — Куража ти, душата ми пленява! Завѣтъ е той за по-честити дни. Бжди все тъй решителенъ и вѣренъ на измъчение народъ.

Всички: Аминъ! Аминъ!... (Всички започватъ да си раздаватъ отъ оброцитѣ. Шепнатъ помежду си благословии. Настава оживление).

Райна е застанала на страна, като че дири нѣкого съ очи.

(Илия я забелезва и отива при нея).

Илия (къмъ Райна): — Знамъ, че чакашъ Чавдара.

Райна: — Защо да го не чакамъ!